

MARCUS KLIWER

AZ ELŐTT
ITT
ÉLTÜNK

fine
selection

adrenalin

NŐI PSZICHOTHRILLEREK!

MARCUS KLIWER

**AZELŐTT
ITT
ÉLTÜNK**

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

Azoknak, akik a No Sleep Reddit-csoport óta velem vannak

KÍVÜLLÁLLÓK

A HÍVATLAN VENDÉGEK EGY HŰVÖS PÉNTEK ESTÉN CSENGETTEK BE. Az Eve Palmer ajtaja előtt megjelenő idegenek meglehetősen ártalmatlannak tűntek. A mindig óvatos Eve azonban először a sötétítő függöny résein keresztül kukucskált ki, és alaposan fontolóra vette, hogy kinyissa-e az ajtót. Egy öttagú családot látott, akik mind vastag télikabátokba burkolóztak. Eve úgy látta, hogy a szülők a negyvenes éveikben járhatnak. Az apa magas, széles vállú, szögletes arcú pasas volt. Az anya mellette apró természetű, szőke, jégkék szemű, nyakában ezüstkeresztel. Közöttük nagyság szerint sorakozott a három gyerek: egy lány és két fiú. Összességében olyan famíliának tűntek, akik a vasárnapi istentisztelet után beülnek az Applebeesbe egy kései villásreggelire. Eve a kelleténél talán kicsit jobban is ismerte az efféle embereket.

Miután arra a következtetésre jutott, hogy a család nem jelenthet komoly fenyegetést, kinyitotta az ajtót.

– Üdv, hölgyem! – köszönt mosolyogva az apa. – Elnézést a zavarásért! Én csak... én ebben a házban nőttem fel...

– Ó, aha, azta – pislogott Eve.

– A környéken jártunk, és gondoltuk, megállunk.

Vajon arra vártak, hogy beinvitálja őket? Eve-nek esze ágában sem volt. A barátnője, Charlie bármelyik percben hazaérhet – az egész esztét eltervezték: befalják a maradék csirkét, aztán részegen scrabble-öznek. Egy, a házban bóklászó idegen család nem illik éppen bele ebbe az idilli tervbe...

– Apukám itt nőtt fel! – jelentette ki a kislány büszkén. Nyilvánvalóan ő volt a legkisebb, nem lehetett több hétévesnél. Egy *Azúrkék nyomok* mintás füzetet és egy világoszöld tollat szorongatott.

– Most mondta el – horkant fel az egyik bátyja. A korához képest igen magas srác volt, hidegkék szemmel, és anyjához hasonló platinaszőke hajjal.

Az apa mintha meg sem hallotta volna a gyerekeit, folytatta:

– Tudom, hogy hirtelen toppantunk be, de abban bíztam, megengedi, hogy gyorsan megmutassam a gyerekeknek a házat. Tudja, hogy mégis hol nőtt fel az apukájuk.

Eve habozott.

– Úgy érti bent a házban?

– Csak gyorsan körbenéznénk – vágta rá az apa. – Persze, csak ha nem gond. Úgy tíz, tizenöt percet kérnénk. Max.

Eve üveges tekintettel meredt a férfitra, és fontolóra vette a kérést.

A környező erdő felől fák ágainak recsegése és sóhaja visszhangzott, ahogy egy komótos hegyi fuvallat végigsöpört az udvaron, majd megsimította Eve arcát. Hűvös este volt, olyasfajta hideg ereszkedett le, ami beeszi magát az ember bőre alá, ott lappangva elidőzik, és úgy karistolja a csontjait, mintha egy palatáblán húzná végig a körmét. A tél már ott ólálkodott az árnyak között, de még nem esett le az első hó.

Eve-nek ekkor tűnt fel valami, pontosabban valaminek a hiánya. Nem látott járművet. Az erdő szélén, a düledező fészker mellett nem

állt semmi. Az alkív előtt sem, ahol a fagyott gyeper a kavicsággal találkozott. Eve végigpillantott a hosszú, kanyarodó kocsifelhajtón. Semmi. Több volt ez, mint apró furcsaság, főleg annak fényében, milyen hideg van, és hogy a ház az isten háta mögött áll. Bizarrrá képsejlett fel előtte: a család, amint kézen fogva kilép a fák sötétjéből.

– Hol a kocsijuk? – kérdezte Eve.

– Hogy?

– A kocsijuk? – ismételte Eve. – Nem látok kocsit.

– Ó! – mosolyodott el az apa. – Lejjebb parkoltunk az úton.

Eve bizonytalanul pislogott vissza rá.

– Megpróbáltunk ide állni – magyarázta a férfi. – De túl meredek a felhajtó. És le van fagyva. Úgyhogy inkább felsétáltunk.

– Az nem semmi kirándulás.

Majdnem öt perc gyaloglás.

Miközben a férfi válaszolt, Eve valami másra is felfigyelt: a férfi kockás kabátján sárpaca éktelenkedett. Eve a különösen stresszes pillanatokban képes volt mindenféle jelentéktelen dolgot észrevenni. Gyakran bakis pókösztönként szokta emlegetni. Előfordult, hogy hirtelen felfigyelt egy foltra a szoba másik végében. Vagy hangosabban hallotta egy csepegő csap *csipp-csepp-csöppögését*, mint a mellette álló személy hangját. A legjobban úgy tudta szavakba önteni a jelenséget: „Képzeld el, hogy napjában többször is úgy érzed, semmit sem tudsz figyelmen kívül hagyni a környezetemben!” Mondani sem kell, hogy nem igazán élvezte a bulikat.

– Nem gond? – hallotta a férfi hangját a gondolataiba szövődni.

Eve félrebillentette a fejét. A férfi feltett egy kérdést, ő pedig nem is hallotta.

– Teljességgel érthető – magyarázta a férfi –, ha nem szeretné, ha körülnéznénk. A világért sem akarjuk presszionálni.

Eve feszült, egyetlen hangból álló nevetést hallatott.

– Ó, elnézést, nem is tudom – motyogta. – A párommal még költözködünk, és... felhívom és megkérdezem, rendben?

– Hát hogyan – felelte a férfi.

Egy kiegyensúlyozott személy természetesen egyszerűen nemet mondott volna a férfinak. De az önpusztító megfelelési kényszer is egy Eve számtalan jellemző tulajdonsága közül. Bénító félelem járta át a gondolatra, hogy bárkinek – akár komplett idegeneknek is – csalódást okozzon, és még olyan emberekkel szemben is ezt érezte, akiket kifejezetten utált. Az évek alatt kifejlesztett egy trükköt ennek elhárítására. Úgy hívta, hogy a „Hadd kérdezzem meg Charlie-t!” kártya. Egyfajta konfliktuskerülő mantrájává vált. Ha a barátnője megteszi helyette, akkor Eve-nek soha nem kell nemet mondania. Eleinte Charlie-nak nem okozott gondot, hogy Eve helyett utasítson el másokat, sőt, az igazság az, hogy egy kicsit élvezte is. Egy idő után azonban bátorítani kezdte Eve-et, hogy álljon ki egy kicsit jobban magáért. „A félelem legyőzésének legjobb módja, hogy önként és dalolva nézünk vele szembe”, mondogatta mindig. Eve értette ezt, és próbálkozott is, de...

– Mi-mindjárt jövök – mondta, és már éppen becsukta volna az ajtót, amikor az apa újra megszólalt.

– Ne haragudjon, de nem lenne gond, ha az előszobában várakoznánk? Elég hideg van idekint.

Eve habozva nyitotta szólásra a száját.

– Becsszó, nem gyújtjuk fel a házat – tréfalkozott a férfi.

Eve megpróbált elmosolyodni.

– J-jó, rendben.

– Nagyon köszönjük. El sem moccanunk az ajtó mellől.

Azzal a férfi betelerelte a családját, és a fiúk lelkére kötötte, hogy ne nyúljanak semmihez. Eve nézte, ahogy az idegenek egyesével belépnek az otthonába. Ekkor szólalt meg tudatalattijának távoli vészcsengetője. Történetek rémlettek fel előtte. Idegekről, akik azt állították, hogy régen az adott házban laktak, és szeretnének körülnézni. Aztán, amikor a gyanútlan tulajdonosok óvatossága alábbhagyott... rablás, kínzás, gyilkosság. Bár olyanról még nem hallott, hogy a tettesek családostul vinnének véghez ilyesmit, gyerekekkel meg minden, de...

Mindig van első alkalom.

Ekkor szólalt meg benne valami, ami elméjének legmélyebb és legsötétebb szegleteiben rejtőzött. Egy szinte hallható hang, mely még a bakis pókösztönnél is régebben kísérté. Már olyan ismerősen csengett. Az „Ami elcsesződhet, el is csesződik” hang, amihez már arcot is társított, és nevet is adott neki: Mo. Úgy egy évtizeddel ez előtt egy jó szándékú terapeuta azt mondta neki, ha megszemélyesíti ezt a szörnyű hangot, azzal képes lehet hatástalanítani. „Képzeld el valami ártalmatlannak, valami ismerősnek!”, mondogatta. Úgy-hogy Eve régen elveszett, kedvenc gyerekkori játékának alakjában képzelte el: Mo alakjában.

Mo egy örült tekintetű cintányéros majom volt. Nem az, aki egyből beugrik az embereknek, nem a népszerű Vidám Maki. Nem, Mo csupán olcsó másolata volt ennek a klasszikus játék figurának. Barát-ságos barna helyett piszkosfehér volt a bundája. A megszokott sárga mellény és piros csíkos nadrág helyett Mo vacak, kék filcoverallt és kopott, lyukas szalmakalapot viselt. A Mucsai Majom, így nevezték Eve apja.

Míg a Vidám Maki cintányérja sárgarézből készült, addig Móé kemény műanyagból. Szánalmas hangot adott ki, amikor bekapcsolta.

Olyan volt, mint egy hibás indexhang: tak-tak-tak-tak-tak. És ha a majmot fejbe vágták, elkezdte kinyitni és becsukni a száját, feltárva hatalmas fogait és vérvörös ínyét. A legtöbben ijesztőnek találták Mót, de Eve-nek ő volt a kedvenc játéka. Talán azért, mert sajnálta kicsit a majmot, hiszen mindenki gúnynevekkel illette. Ennek ellenére a kicsi Eve képtelen volt nélküle elaludni.

Most pedig, hosszú évekkel később Mo, az örült tekintetű Mucsa Majom lett Eve paranoiájának szinkronhangja. Annak a paranoiának, mely nőttön-nőtt, ahogy az idegen család feszélyezetten az ajtó köré zsúfolódott.

Ha egyszer beengeded őket – suttogetta Mo –, többé soha el nem mennek.

– Csak egy pillanat! – mondta Eve, és igyekezett nem törődni Mo abszurd megjegyzésével. Besietett a nappaliba, megkereste a telefonját, és Charlie számát tárcsázta.

Három csengés után fel is vette.

– Halló?

– Szia, Charlie, én vagyok...

– Helló! Charlie-t hívtad. Hagyj üzenetet! Vagy ne.

Egy sípolás.

Eve frusztráltan fújtatott. Már nem először dőlt be ennek a hülye trükknek. Charlie régebb óta, mint hogy megismerkedtek volna, talán a gimnázium óta nem változtatta meg a hangpostája szövegét. Na mindegy. Biztos még a városban van, és piát vesz estére. Valószínűleg lenémította a telefonját. Szóval Eve-nek egyedül kell nemet mondania ennek a családnak. Már az első perctől kezdve ezt kellett volna tennie. Miért kell mindig ennyire elnyújtania a dolgokat? Így csak még kínosabb lesz. Talán hazudhatna nekik, talán mondhatná azt, hogy Charlie nemet mondott, de...

„A félelem legyőzésének legjobb módja, hogy önként és dalolva nézünk vele szembe”, szólalt meg a fejében Charlie racionális hangja, ellensúlyozva Mo vészjósló károgását. „Minél gyakrabban húzod meg a saját határaidat, idővel annál könnyebb lesz.”

Charlie-nak – vagyis az Eve által maga elé képzelt változatának – igaza volt. Eve ezzel az új elhatározással lépett vissza az előszobába. De aztán, amikor az apa reményteli arcára pillantott, ismét csak a Charlie-kártyát húzta elő.

– Hát, izé, a barátnőm azt mondta, ma este inkább ne.

Legnagyobb meglepetésére a család egyik tagja sem reagált a barátnő szóra. Még a szemük sem rebbent. Félig-meddig arra számított, hogy az ezüstkeresztes anyuka majd levegő után kap, és eltakarja a gyerekei fülét, de arcizma sem rándult.

– Elnézést – folytatta Eve. – Mi még épp csak... még nagyon sok...

– Ne is folytassa! – emelte fel a kezét az apa. – Tudjuk, hogy váratlanul toppantunk be. – A belső zsebébe nyúlt, és kivett belőle egy névjegykártyát. – Rajta van az e-mail-címem. – Átadta Eve-nek. – Ha majd alkalmas lesz, dobjon egy e-mailt! Legközelebb, amikor a városban járunk, egyeztetünk egy időpontot. De semmi sem kötelező.

Eve megnézte a kártyát. Halványzölddel írták rá, hogy Faust Fotólaborja. Alatta egy apró fát ábrázoló logó, egyik felén lombkorona, a másiktól nyurga ágak merednek ki.

A férfi tett egy lépést hátra.

– Talán egy vagy két év múlva járunk erre megint. De ismétlem, semmi sem kötelező.

– Tényleg sajnálom – mondta Eve. – De most tényleg nem alkalmas. Elnézést!

Az apa megrázta a fejét.

– Nincs miért szabadkoznia. Elvégre mi vagyunk a dilis família, akik a semmiből bukkantak fel. – Azzal a többiek felé fordult. – Na jól van, csipet-csapat. Indulás! – Kinyitotta az ajtót, majd a veranda felé mutatott.

Az anya mintha megkönnyebbült volna. A két srácot pedig eleve nem is érdekelte az egész. De a kislány arcán úgy terjedt szét a szomorúság, mintha Disneyland kapujából fordították volna vissza. A család többi tagja már elindult, de ő csak állt ott az ajtóban, és nagy, zöld, vágakozással teli szemmel nézett körbe az öreg házon.

– Jenny! – szólalt meg az anyja. Egy utolsó pillantás után a kislány a családja után kullogott. Eve megállt a küszöbön, és nézte, ahogy elmennek. Minden egyes lépésükkel egyre nőtt benne a büntudat. Büntudat, amiért megint a Charlie-kártyát vette elő. Amiért így elhúzta a dolgot. Büntudat, amiért... büntudatot érzett.

– Várjanak! – kiáltott a család után szinte önkéntelenül.

Az apa megállt, és hátrapillantott a válla felett.

Eve megköszörülte a torkát.

– Tizenöt perc?

Az apa bólintott.

– Max.

DOC_A01_INGATLAN

Leírás: A Heritage Lane 3709 ingatlanhirdetése, lementve a már nem működő www.seeking-home.net oldalról.

Megjegyzés: Tudomásunk szerint az ingatlan a hirdetés időpontjában a [kihúзва] Bank tulajdonában állt.

Az otthon menedék. Legyen ez a tiéd!

Kanyargós felhajtó vezet át a békés erdőn. Nem vagy benne biztos, mire számíts, de megnyugtató idefent a csend, és szinte azonnal érzed a friss hegyi levegő gyógyító hatását. Ahogy befordulsz az utolsó kanyarban, lassan felsejlik előtted a ház, és...

...tudod, hogy végre véget ér a keresgélés.

Pontosan olyan, amilyennek remélted – sőt, még jobb is. Az eldugott, ötholdas birtokon álló Heritage Lane 3709 egy életre szóló lehetőség. Négy hálószoba, két és fél fürdőszoba, és több mint 250 négyzetméter kortalan viktoriánus építészet (nem számítva a befejezetlen alagsort). Képzeld el, ahogy hátradőlsz a

gyönyörű, körbefutó verandán, miközben a lélegzetel-
állító hegyi panorámát csodálsz. Vagy ahogy a téglakandalló előtt kuckózol össze valakivel, akit szeretsz.

Ez egy olyan hely, amelyben egyszerre van jelen az idő bölcsessége és a modern kor lendülete. És a birtok?

Több mint kéthektárnyi, a csendes-óceáni északnyugati részre jellemző őserdővel körülvéve a hegyvidéki élet legjavát kínálja. Fedezd fel a délnyugati sarokban található természetes tavat, amely télen tökéletes korcsolyázni, vagy látogasd meg az északi részen csobogó vízesést! Hosszabb kirándulásra vágysz? A környező túraösvények az egész Kettle Creek-hegységet behálózzák.

(A természet szépsége mellett a kalandok szerelmeseinek is ideális választás: a közelben bőven akad lehetőség vadászatra, horgászatra, hegyi kerékpározásra és sífutásra. Az ingatlan így nemcsak páratlan otthon, hanem kiváló befektetés is lehet, legyen szó Airbnb-kiadásról vagy ingatlanfelújításról.)

És ne aggódj, a civilizáció is elérhető közelségben van! Ez a hely egyszerre kínál békés elvonulást és modern kényelmet, hiszen mindössze harmincperces autóútra fekszik Yale településétől, és csupán egy óra negyvenöt percnyi festői útra a nagyvárostól.* Többé nem kell választanod a belvárosi pezsgés és a természet nyugalma között – legyen saját menedéked,

ha évente egyszer el akarsz vonulni, vagy örök otthonod, ha itt szeretnél letelepedni!

Megjegyzés: Az ingatlan jelenlegi állapotában azonnal beköltözhető,** kreatív felújításra is remek lehetőséget nyújt, de akár egy teljesen új álomotthon felépítésére is lehetőséget ad. Képzeld el, mit alkothatnál itt a semmiből!

* Kedvező forgalmi és időjárási viszonyok mellett.

** Lakásellenőrzés folyamatban.

- - - . - .. - ..

EMLÉKEK NYOMÁBAN

EVE A LÉPCSŐ ALJÁBAN ÁLLT MEG, és nézte, ahogy a család tagjai letették télikabátjaikat. Az apa anélkül, hogy egy pillantást vetett volna rá, rutinos mozdulattal csúsztotta félre a beépített szekrény ajtaját, bizonyítva, hogy sokszor tett már így. Apró, jelentéktelen dolog volt ez, Eve mégis megkönnyebbült tőle egy kicsit. *Legalább nem hazudott arról, hogy itt nőtt fel.* A gyerekek egyesével adták át neki a kabátjaikat.

Közben az anya az előszobában maradt, tekintete végigpásztázta a kosztól foltos padlót, a felázott falakat és a szétszórt kacatok kupacait. Láthatóan nem nyűgözte le a látvány. Eve lenyelte a késztevést, hogy mentegetőzni kezdjen, hogy ki ne csússzon a száján valami olyasmi, mint hogy „Csak most költöztünk be”, vagy „Ha tudná, milyen állapotban volt egy hónapja”. Persze mindkettő igaz lett volna.

Egyébként Eve védelmére szóljon, hogy a nyálas ingatlanhirdetés egy csöppet eltúlozta a „beköltözhető állapot” fogalmát. Amikor megérkeztek, annyi lommal volt tele a ház, hogy még egy kényszeres gyűjtögető is zavarba jött volna tőle. Charlie-val a nagyját már

kipakolták, de egy része még mindig ott díszelgett. Na és a por. Az mindent belepett – a falakat, a padlót, a mennyezetet.

Ami a karbantartást illeti, a bank láthatóan csak a minimálisan szükséges szintet tartotta fenn – épp annyira törődtek vele, hogy az épület ne omoljon össze. De még ez is erősen vitatható volt.

De ahogy az összes semmi közepén álló, egyáltalán nem kísértetjárta ház, ez is kihagyhatatlan ajánlatként szerepelt a hirdetésekben. Tény, hogy rengeteg munkát igényelt, de Eve és Charlie éppen ezzel foglalkozott: leharcolt házakat újíttattak fel, hogy aztán jó haszonnal tudjanak rajtuk. Egy-egy ilyen projekt általában három-hat hónapig tartott, de itt annyi a munka, hogy legalább egy évre lesz majd szükségük – akár még többre is, ha végül az egészet le akarják dózerolni. Normál esetben ezt mind már vásárlás előtt alaposan mérlegelték volna, de ez az ajánlat túl jó volt ahhoz, hogy elengedjék. Nem beszélve arról, hogy egy év múlva már a telek is sokkal többet fog érni.

Ennek ellenére ennél a háznál Eve sokkal nehezebben szánta rá magát a lépésre. Általában a keleti parton dolgoztak, közel a barátaihoz, családjukhoz. A Heritage Lane 3709 azonban az északnyugati vadon mélyén, Oregon egy félreeső részén fekszik. Kétségtelen, hogy a táj gyönyörű, ám ezt az elszigeteltséget még az introvertált Eve is túlzásnak érezte.

Mielőtt aláírták volna a papírokat, aggályait Charlie-val is megosztotta.

– És mi van, ha valami balul sül el ott fent? A legközelebbi kórház vagy kétóránnyira van, nem?

Charlie bevallotta, hogy őt is hasonló kérdések foglalkoztatják, de a legutóbbi ingatlan nem hozta a várt profitot, így most nem állnak túl fényesen.

– Nem akarok rád ijeszteni – mondta végül Charlie, majd kis szünetet tartott. – De pénzügyi szempontból... éppen, hogy a víz felszínén evickélünk.

Szuper. Fulladásos metafora. Eve látta maga előtt a végtelen mélységet, a pénzügyi pusztulás kezét, amint felnyúl a kekesfeketeségből, hogy lassan a bokája köré fonódjon, és magával rántsa a feneketlen mélybe, és...

– Egyébként Thomas vagyok. – A jelenben az apa Eve felé nyújtotta a kezét.

– Eve. – Félig még a gondolatai között járva rázott kezét a férfival. Az apa határozott szorítása nem volt meglepő.

Thomas hátrébb lépett, és a felesége felé intett.

– Ő pedig Paige.

Paige feszes mosollyal biccentett.

– Örvendek.

– Én is – válaszolta Eve.

Thomas a lányára mutatott.

– Ő itt Jenny, az Inkvizítor.

Jenny apró pukedlit mutatott be, és Eve nem tudta megállni, hogy ne viszonozza.

Thomas folytatta:

– A fiúkat hívhatja egyszerűen Fejfájás Egynek és Fejfájás Kettőnek. Vagy ha gondolja, akkor akár, Newtonnak és Kainak.

Ezután a magas, szőke fiúra mutatott.

– Kai a beképzelt szemétláda.

Paige megfeszült mellette.

– Ezt a szót inkább ne használjuk.

Thomas hátrapillantott.

– A szemétládát?

Paige pillantása akár ketté is vághatta volna.

– Aha.

– Miért, mit jelent? – szólalt meg Jenny, és rögtön előkapta az *Azúrkék nyomok* jegyzetfüzetét, hogy nagy, göcsörtös betűkkel belevéssze: SZEMÉTLÁDDA.

– Húzd ki! – Thomas alig tudta visszatartani a nevetést. – Ez egy csúnya szó. Húzd ki!

Jenny összeráncolta a homlokát, és az orrát is felhúzta, de látszott, hogy még nem sajátította el teljesen a gesztust.

– Miért?

Thomas előrehajolt, kivette a tollat a kezéből, és ő maga firkálta át a szót.

– Majd megérted, ha nagyobb leszel.

Kai, aki egy Portland Winterhawks kapucnis pulcsiban állt, megforgatta jégkék szemét, egyszersmind tökéletesen igazolva apja szavait. Eve önkéntelenül is arra gondolt, hogy úgy néz ki, mint egy öntelt kis herceg. Valahogy egyszerre tűnt fölényesnek és halálosan unottnak, mintha az osztály ciki gyerekének szülinapi bulijára rángatták volna el. Igen, nem szép dolog egy kölyköt az arca alapján megítélni, de...

A másik fiú lába idegesen, apró, türelmetlen mozdulatokkal járt a parkettán. Vörös hajával, kerek szemüvegével és mogyoróbarna szemével szinte mindenben az ellentétje volt a bátyjának. Arca szeplős, termetre alacsony, és állandóan nyugtalanul mocorgott, mintha már most évtizedes terheket cipelne a vállán. Neurotikusnak tűnt. A testtartása is erről tanúskodott, úgy görnyedt meg a háta, mint egy középkorú aktakucacnak.

Úgy festett a többiek mellett, mintha az út széléről szedték volna össze. Mégis, Eve a srác „mindentől kiakadok” kisugárzásával tudott a legjobban azonosulni. Ki hitte volna?

Ahogy Thomas körbenézett, a levegő lassan megtelt feszült csenddel. Olyan kínos, néma pillanatokkal, amikor senki sem tudja, mit mondjon vagy tegyen. Három, négy, öt másodpercig is elnyúlt, míg nem Thomas megköszörülte a torkát, és felfelé mutatott.

– Régen egy csillár lógott ott.

Mindenki felnézett.

A boltíves plafon csupaszon meredezett, csupán egyetlen rézlánc himbálózott a közepén.

– Apám maga szerelte fel – folytatta Thomas. – Teljes egészében szarvasagancsokból készült.

Eve-re nézett.

– Ott volt még, amikor beköltöztek?

Eve megrázta a fejét. Tulajdonképpen nem is hazudott. A hátborgongató csillár valóban nem volt ott, amikor beköltöztek – akkor épp a nappali egyik sarkában porosodott egy kupac lom alá temetve. Charlie egy hete adta el a Craigslisten.

Thomas egy pillanatig olyan tekintettel tanulmányozta Eve arcát, mintha tudná, hogy hazudik, de nem különösebben érdekelné.

– Apám minden egyes vadat maga ejtett el, amiből az készült – sóhajtott. – Több mint két tucat szarvast.

– Azta – mondta Eve. – Elképesztő.

Thomas végigdörzsölte az állát.

– Így is lehet mondani.

Most, hogy jobban megnézte, Eve rájött, hogy Thomas idősebb, mint először gondolta. Az erősebb fényben tisztábban kirajzolódtak az arcán az idő nyomai. Bőrét finom ráncok hálózták be, halántékát

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

ősz hajszálak tarkították. De a tekintete még a fizikai jeleknél is árulkodóbb volt. Megfáradt, rejtett tudás súlyától terhes pillantás, mely hosszú évek alatt válik az ember jellemzőjévé. Olyan szempár, ami túl sok koporsót látott már a földbe ereszkedni.

Mondani kezdett valamit a családjának, és hátranézett a válla fölé. Eve ekkor vette észre a bal arcán elterülő apró, csillagszerű hegeket, amelyeket megvilágított a felülről érkező fény. Rózsaszín kis foltok. Néhány a nyakán is látható volt. Olyan halványak, hogy egyszerű bőrhibáknak is lehetett volna nézni őket. Eve ugyan nem szakértő, de talán régi égési sérülések lehettek.

Mindezek ellenére – vagy talán éppen emiatt – Thomas még mindig úgy festett, mint egy klasszikus hollywoodi filmsztár. Széles vállával és gödröcskés mosolyával Eve könnyedén el tudta képzelni a főhős szerepében, ahogy cigarettát gyújt a végzet asszonyának, aki keszes léptekkel sétált be az irodájába. Tiszta Cary Grant.

Egy éles, magas hang aztán mindenki figyelmét magára vonta. Eve kutyája volt az, aki a lépcső tetején ült, és óvatosan kukucskált át a korlát rácsai között.

Jenny felmutatott.

– Az ott egy kutya.

– Igen, valóban – bólintott Thomas, elfojtva egy újabb nevetést. Eve felé fordult. – Milyen fajta?

Eve megvonta a vállát.

– Border collie... meg ki tudja, még mi minden.

– Remek fajta – jegyezte meg Thomas. – Nekem gyerekkoromban egy csokibarna labradorom volt.

A kislány ismét közbeszólt, szinte kiabálva:

– Mi a neve?

– A kutyának?